

Kiss Károly:

Der Untergang des Abendlandes – hát már ott tartunk?

Nehéz szívvel állapítom meg, hogy a nyugat-európai fejlemények Spengler elméletét követik. A kultúrák – mint a növények – szárba szökkennek, kivirágzanak, majd elpusztulnak. A kivirágzás, a csúcspont időszakán talán még lehet vitatkozni: a '70-es, '80-as évek jóléti állama volt az? Amikor a jóléti szolgáltatásokat (egészségügy, oktatás, szociálpolitika) az állami költségvetés fedezte? Mert a jóléti közgazdaságtan elmélete szerint ezek „pozitív externáliák”, és ha azokat közpénzből fizetik, az előrelendíti a gazdaságot, fokozza a gazdasági teljesítményt is. Vagy még a thatcheri reformok időszaka is beletartozik? Amerika, de főleg a délkelet-ázsiai kistigrisek, majd pedig Kína is, a szociálpolitikát elhanyagolva és ezáltal költségelonyöket szerezve a világpiacon háttérbe szorították a nyugateurópai jóléti államokat. Ezt először az 1979-ben kormányra kerülő Margaret Thatcher elégelte meg, a jóléti államot az „eltartottság kultúrájának”, a munkáspárti politikát pedig szocialistának bélyegezve, és lefaragta a jóléti kiadásokat, a szakszervezeteket háttérbe szorította, a közvagyon jelentős részét pedig privatizálta. Kénytelen-kelletlen ezt valamelyest a többi nyugateurópai ország is követte, Németországban pl. Gerhard Schröder kancellársága idején. Nyugat-Európa gazdasági versenyképessége így újból megjavult. De a hanyatlás ma már nem vitatéma, itt van előttünk, benne élünk.

A visszaesést én akkortól számítom, amikor Nyugat-Európában elkezdtek terjedni a hagyományos társadalompolitikával szembeni eszmék. Így pl. amikor a hagyományos osztályidentitást és nemzeti identitást elkezdte felváltani a nemi identitás kultusza. És nemcsak oly módon, hogy elnyomta, háttérbe szorította az előzőeket, de elfogadottá, sőt, uralkodóvá kívánta tenni a nemi devianciákat. Az Amerikából kiinduló woke (ébredés) pedig szégyenletessé tette a fehér ember történetét, megtagadtatta vele a múltját. Mindehhez járult még a 2015-től Európába tömegesen beáramló, sőt bátorított muzulmán migráció, mely lassan-lassan olyan jelenségekhez vezetett, melyeket Michel Houellebecq Behódolás című, 2015-ben írt regényében vizionált. (A német városok muzulmánok által is lakott negyedeiben pl. – a rájuk való tekintettel – már ma is elmarad a karácsonyi ünnepi díszítés.) És miközben mecsetek és minaretek épülnek, a keresztény templomok kiüresednek, kulturális intézményekké válnak, ahol mise helyett nemritkán dobhártyaszaggató beatzene szól. A német általános iskolák súlyos tanárhiánnyal küszködnek, mert a fiatalok nem mennek e pályára, nem hajlandók bajlódni a most már felerészben migrációs háttérű gyerekek tanításával.

Vajon véletlen egybeesés-e, hogy e lassanként gyökereit vesztett és múltját, értékeit megtagadó, gazdaságilag is hanyatló civilizáció háborúba menekül? A Szovjetunió összeomlása, a Varsói Szerződés felszámolása és a szovjet csapatoknak a volt NDK-ból történő kivonása ellenében a Nyugat több alkalommal is megígérte, hogy a NATO nem fog Kelet felé terjeszkedni. De 2004-ben már valamennyi volt európai szocialista ország a NATO tagja lett, sőt a három volt balti szovjet-köztársaság is. Amikor pedig az amerikaiak megbuktatták az oroszbarát ukrán miniszterelnököt, és a nyugatiak felkínálták Ukrajnának a NATO-tagságot, az oroszoknak elfogyott a türelme, és támadásba lendültek.

Nem mellesleg az orosz energiáról és nyersanyagokról, valamint a hatalmas felvevőpiacról való lemondás Nyugat-Európát gazdasági válságba taszította. Így megkaptuk a történelmi múltjában, osztály- és nemzeti hovatarozásában és nemi azonosságában elbizonytalanított, és minden örültségnek kiszolgáltatott, gazdaságilag lecsúszó kontinens képletét.

A Spiegel idei, 14. számát a háborús készülődésnek szentelték. Az egyik cikkben ezt olvashatjuk: „Németországnak nem csak pénzre és fegyverekre van szüksége, hogy megvédje magát. Ha kitörne a konfliktus, a társadalomnak készen kell lennie arra, hogy fiataljait a háborúba küldje. Vajon készen áll rá?” Elkezdtek a második világháborúból megmaradt bunkerek felújítását és újak építését, a kötelező sorkatonai szolgáltatot gyakorlatilag már bevezették. Dübörög a hadiipar. Pár héttel ezelőtt a francia vezérkari főnök tett hasonló kijelentést: a franciáknak számolniuk kell azzal, hogy egy oroszok elleni háborúban elvesztik fiaikat. Nyugat-Európában a hadiipar teljes gőzzel működik.

A minap pedig Mark Rutte NATO-főtitkár figyelmeztetett, hogy olyan időknek nézünk elébe, mint az első, majd a második világháború volt, szokjuk a gondolatot. Miért is? Mert az oroszok meg fognak támadni minket. (Vajon miért és hogyan? Amikor még négy év után sem bírnak Ukrajnával...)

Hitlert, miután a szovjet csapatok körbezárták Berlint, a tábornokai figyelmeztették, hogy meg kell adniuk magukat, mert már az emberanyag is elfogyott, a 15-17 éveseket sorozzák be. A Führer magából kikelve üvöltött: „Hát mire valók a fiatal férfiak, ha nem arra, hogy meghaljanak a hazájukért?”

A róla készült legutolsó fényképen felhajtott gallérú köpenyben, fázósan, a frontra induló, válláig érő gyerekeket búcsúztatja. Pszichiáterek utólag ezeket a torzulásokat vélik felfedezni személyiségében: szadomazochizmus, nekrofilia, koprofilia, extrém nárcizmus, szifiliszfóbia, hisztéria, skizofrénia, paranoia, pszichopátia, autizmus, borderline. Kár, hogy nem előbb, és nem csukták idejekorán zárt

intézetbe. Én ide utalnám Mark Ruttet is. Meg a hétgyermekes Ursulát. (Aki mellesleg orvos, és felesküdt, hogy életét az emberek gyógyításának szenteli.)

Neves közgazdász ismerősöm egy magánlevelezésben így fakadt ki: „Örülnék, ha Orbán (is) venné a lapot végre: a süllyedő Titanicon nem a parancsnoki hidat kell elfoglalni, és nem kapitányt kell cserélni, hanem ezt a hajót időben el kell hagyni! Hangsúlyozom: még időben! Mielőtt ez a csürhe magával rántana minket a mélybe!” Tegyük félre az indulatokat és nézzük tárgyilagosan a helyzetet. A magyar gazdaság az egységes piac nélkül életképtelen lenne: külkereskedelmünk több, mint kétharmada a többi EU-tagországgal realizálódik. Ezt tehát nem mondhatjuk fel. Bármennyire is bővülnének az amerikai és a kínai gazdasági kapcsolataink, nem helyettesíthetnék az uniós együttműködést. Továbbá: az EU több, mint egységes piac; a tőke, a munkaerő és a szolgáltatások szabad áramlásának is teret ad. (Gondoljunk arra a 600-700 ezer magyarra, akik más EU-tagországban dolgoznak.) ...Talán mégis csak a kormányrudat kellene kézbe kaparintani?

Nem vagyunk egyedül. Nagy szerencse, hogy az amerikaiak már tavaly megelégték a gendert meg a woke-ot, Trump ennek köszönheti a megválasztását. A visegrádi négyek közül hárman már visszatértek a normalitáshoz, és Franciaországban is erősödik a nemzeti oldal. Meg Németországban is. Talán részben Olaszországot is ide számíthatjuk. Így megvan a remény, hogy a vesztébe rohanó Nyugat-Európa – kelet-európai segédlettel – mégis csak megmenekül.

Göd, 2025. december